

[Elgaard.]

har været det alle tider. Men en artikel som den nysnævnte og det kort, der ledsager artiklen, må, synes jeg, nærmest betragtes som utilbørligt af hensyn til vort eget land. Det er forbløffende, at den findes i et blad, der kalder sig „Frit Danmark“, og som udgives af en kreds af danske.

Man kan protestere mod militære anlæg i og ved hovedstaden, men hvorfor denne skitse-mæssige anvisning på, hvor anlæggene findes? Med hvilket formål påtager „Frit Danmark“ sig denne opgave, og i hvis interesse sker det? I Danmarks interesse kan det i hvert fald næppe være.

I de seks år, der er gået siden afslutningen af den sidste verdenskrig, er selve grundlaget for vort lands udenrigspolitik gennemgået en udvikling, der uden overdrivelse kan betegnes som revolutionerende.

Jeg skal ikke her fordybe mig i årsagerne til denne udvikling, som vi i de nordiske lande ikke har kunnet påvirke i nogen mærkbar retning. Derimod vil jeg gøre nogle bemærkninger om de virkninger, denne tingen-nes tilstand allerede har og frem i tiden må medføre for Danmark, og de konsekvenser, vi heraf allerede har måttet drage og i fremtiden kommer til at drage.

De kendsgerninger, vi må se i øjnene, er for det første, at den gamle magtbalance i Europa, som igennem en lang årrække dannede den naturlige baggrund for dansk neutralitetspolitik, er uigenkaldelig tilintetgjort og derfor kan lades ude af betragtning.

Dernæst må vi for tiden regne med, at Europa som helhed efter to verdenskrige ikke alene er økonomisk svækket, men som følge af en politisk udvikling, der har delt verden i to dele, er stillet overfor en forsvarsopgave, der rejser et uhyre kompleks af nye problemer.

For det tredje har denne udvikling medført en voksende tilnærmelse mellem den vestlige verdens lande udfra den erkendelse, at tidens vanskeligheder umuligt kan løses af noget enkelt land alene, og at hensynet til vor økonomiske, sociale og politiske sikkerhed stiller os overfor et lige så selvføl- geligt som uundgåeligt krav om at samles om det, der er vor fælles interesse, og ofre en stor del af vore særinteresser for simpelthen at skabe muligheder for vore landes beståen. Det kan være vanskeligt for befolkningen som helhed at indstille sig på denne helt nye udenrigspolitiske linie, men der er næppe nogen vej udenom.

For det fjerde har vi i disse år måttet afskrive nogle af de forventninger, der umiddelbart efter fjendtlighedernes afslut-

ning i 1945 stilledes til det kollektive sikkerhedssystem, som var opbygget indenfor De Forenede Nationers rammer. De storpolitiske forudsætninger for dette systems effektivitet brast som følge af den spænding, der efterhånden opstod og stadig eksisterer mellem USA og Sovjetunionen. Lad os håbe, at denne spænding bliver aftagende og ikke tiltagende, selvom der i øjeblikket kun er ringe udsigter til det bedre.

Udfra disse i sig selv enkle forudsætninger har vi nu skridt for skridt — og med en alt-overvejende tilslutning ikke blot her på rigsdagen, men efter min bedste overbevisning også i den danske befolkning — foretaget en omfattende omstilling af vort forhold til den øvrige verden.

Formålet med denne omstilling er i første række — og dette er det altovervejende hensyn — at tilrettelægge vore udenrigspolitiske forhold således, at vi opnår den under de givne forhold størst mulige sikkerhed for vor selvstændighed, uafhængighed og vor økonomiske og sociale standard. Derved opfylder vi vor mellemfolkelige forpligtelse til at bidrage til en sikring af freden, der altid vil være truet, hvor der opstår usikkerhed eller vaklen omkring et lands eller en gruppe landes politik.

Venstre har derfor fra første færd givet sin uforbeholdne tilslutning til bestræbelserne for at skabe det snævrere mulige samarbejde mellem de vesteuropæiske lande på den ene side og mellem disse lande og de økonomisk stærke oversøiske lande, USA og Canada, på den anden side.

Dette samvirke mellem den vestlige verdens lande har et dobbelt indhold og formål. Dels binder det i det ideelle formål at styrke og bevare en kultur, en levemåde og en social standard, der kan trues af fremmedartede ideologier, dels i den mere håndfaste og praktiske betragtning, at samlede står disse lande stærkt, medens de ville stå svagt, hvis de var splittede.

Den politik, der danner rammen om denne stræben, er vel endnu ikke fuldt udbygget. Den antog først formen af et økonomisk samarbejde, formidlet gennem Marshallhjælpen, den livskilde, som har gjort det muligt for det fattige Europa at gennemføre første etape af vor velstands genopbygning. Dette økonomiske samvirke, der allerede har ført til en væsentlig nedbringelse af Vesteuropas dollarmangel, en ikke ubetydelig liberalisering af handelen, ledsaget af en større bevægelighed af valutaindkomsterne, har vist sin levedygtighed, og vi må erkende, at det er et betydningsfuldt og fremragende arbejde, der er ydet af